

Us sorprenen les derivacions valencianes del cas Gürtel?

—Per bé que he estat ben crític amb la manera de fer del govern valencià, sempre he confiat en l'honestetat de les persones. Així i tot, ja fa massa anys que el PP governa la Generalitat Valenciana. El poder pot esdevenir corrupte i pot haver-hi corrupteles que acaben brollant tot d'una. S'estira el fil i tot acaba encaixant. Sobta que Orange Market, l'empresa d'Álvaro Pérez, aconseguira tants contractes públics tot i ser l'oferta més cara, i que més tard fora l'organitzador de tants congressos del PP. A la seua boda, van ser-hi presents els màxims responsables del PP valencià, tenia accés directe a la seu del partit, el director de RTVV [Pedro García] fou el padrí del seu fill al bateig celebrat una setmana abans que el detingueren...

—Camps sempre ha volgut transmetre imatge d'honestetat, però ahora ha optat pel *laissez faire*, quan hi ha hagut casos foscos.

—Vull pensar en l'honestetat del president. El seu nom ha aparegut amb referència a uns vestits, però jo el considere força més intel·ligent, no em puc creure que haguera entrat en aquesta dinàmica. Ara bé, és cert que el *laissez faire* és una marca de la casa. Ací mai no passa res, no dimiteix Carlos Fabra [president de la Diputació de Castelló], Luis Díaz Alperi [ex-alcald de Alacant] no abandonà el càrrec pels casos que tenia oberts, el PP malparla de jutges i fiscals, com si foren mal·leables... Vivim en un lloc anomenat Fantasia, tot són grans esdeveniments, mentre no hi ha ni un duro per a tot allò que té a veure amb el dia a dia: amb la sanitat, l'educació o la llei de dependència, per exemple.

—L'actuació del jutge Garzón us sembla desmesurada? I la reacció del president Francisco Camps, convocant una conferència de premsa només de saber-se la seua possible implicació en la trama?

—Hi insistesc: vull creure en l'honestetat del president Camps. Vull creure-hi. En veure'l a la conferència de premsa urgent que va convocar, però, vaig trobar-hi un Camps tocat, com si li hagueren llançat un torpede a la línia de flotació, amb el suposat regal d'uns vestits de Milà. També cal recordar

“Si De Rosa tinguera vergonya, dimitiria”

Durant tres anys i mig, Fernando Alandete fou el degà del Col·legi d'Advocats de València, un càrrec que abandonà el juny del 2006, després d'haver rebut fortes crítiques del govern de Camps. Sempre ha parlat obertament, i ara fa igual, demanant la renúncia del vice-president del Consell General del Poder Judicial (CGPJ), el valencià Fernando de Rosa, i del president del Tribunal Superior de Justícia (TSJCV), Juan Luis de la Rúa.

la importància de la higiene i l'ètica del poder: no puc entendre com José María Michavila, que ha estat ministre de Justícia i avui és diputat al Congrés, una persona que té un despatx professional molt influent del qual també és soci un parlamentari valencià, José Marí Olano, un despatx on sembla que hi ha hagut redaccions de contractes que mantenen lligams amb la trama... El senyor Michavila, a més, té el rècord d'inassistències al Congrés de Diputats, i el senyor Marí Olano és una persona molt i molt propra al president de la Generalitat. Consentir tot això em sembla força greu. Cal una regeneració absoluta: el polític, que faça política, i si desenvolupa una actuació professional, que la deixe al marge mentre fa política. Barrejar l'activitat política amb la professional... Veurem que n'ix, encara.

—El PP té prou motius per a desconfiar-ne? Són normals, tantes filtracions del sumari?

—Qui abans tenia Garzón a l'altar,

quan investigà els GAL, ara, que van mal dades, diu que hi ha connivència entre el poder executiu i el judicial. Certament, a Garzón li agrada molt el protagonisme. No compartesc la seua manera de fer. Però trobe que és un jutge honest. Garzón genera força ansietat. El PP fa dies que anuncia que presentarà una querrela en contra seu —les querelles no s'anuncien, es presenten directament!—, però investiga allò que ha d'investigar, actua de manera correcta. Qui denuncia la trama i qui filtra el sumari és gent del PP mateix. Les investigacions demostren que les filtracions del sumari provenen d'aquells que un dia van comunicar a l'autoritat judicial l'existència de la trama.

—Si el cas es trasllada al Tribunal Superior de Justícia valencià...

—...A parer meu, si hi ha actuacions que afecten diversos tribunals superiors, la competència hauria d'assumir-la el més alt tribunal, que ben bé podria ser el Suprem; si no, podríem trobar-nos amb resolucions diametralment oposades. Ací tenim l'exemple del cas de Díaz Alperi: el magistrat ponent del TSJCV va arxivar en 24 hores un cas que feia 7 anys que era obert i que ja acumulava milers i milers de fulls, cosa que demostra una capacitat de treball digna d'un ésser sobrenatural. A València, ho hem vist als mitjans de comunicació i jo mateix ho he viscut en primera persona, hi ha molta proximitat entre les màximes instàncies del poder executiu i del poder judicial. Podria haver-hi, per tant, una manca d'objectivitat.

—Com és, aquesta relació? Podria fer que el cas s'alentira molt?

—Podria anar massa lent o excessivament de pressa. Tan dolenta és la justícia lenta com la massa ràpida. El senyor [Juan Luis] De la Rúa, que ja fa massa anys que és al capdavant del TSJCV, és clarament conservador, això és ben conegut. Ara fa uns dies, els jutges de la

“L'amistat que De la Rúa manté amb Camps l'invalida per instruir la causa”

Comunitat Valenciana van dir-li que no era prou reivindicatiu amb l'escassetat de jutges que hi ha ací, una matèria transferida de fa anys a la Generalitat.

—Quina validesa legal tenen els diversos enregistraments que ixen a la llum durant aquests dies?

—Si s'han fet sota tutela judicial, en tenen i molta. Si no, tots sabem quines limitacions hi ha. Sense autorització judicial i sense coneixement de les parts, el seu valor probatori és molt relatiu, tret que les parts s'hi reconeguen, en presència judicial. Val a dir que encara desconec moltes coses del sumari, tothom té la presumpció d'innocència mentre no es demostre el contrari, i caldrà veure, en obrir-se el sumari, si en efecte hi ha hagut enregistraments emparats per l'autoritat judicial, com sembla que ha passat: de fet, el principal implicat en tota la trama, el senyor [Francisco] Correa, és a la presó.

—El PP valencià sempre diu que ser imputat no significa res. És tan senzill com diuen, esdevenir-ho?

—En certa mesura tenen raó. Ningú no resta exempt de trobar-se immegit en una actuació judicial que investigue presumptes delictes. Hi ha molts imputats nous cada dia, als jutjats. Assolir aquesta condició, en tot cas, et dóna més garanties processals, perquè tens el dret de no contestar, mentre que com a testimoni has de jurar que diràs la veritat. Com a imputat pots no contestar, o mentir.

—Mentir.

—Sí, és clar. No t'exigeixen cap jurament. Qui ha de demostrar que jo he comès un delictes és el jutge o l'acusació, la meua presumpció d'innocència preval per sobre de tot, i si no aconsegueixen provar res, m'absoldran.

—Què us sembla l'actitud del vicepresident del Consell General del Poder Judicial, l'ex-conseller de Justícia valencià Fernando de Rosa, en el sentit de criticar l'actuació del jutge Garzón i dir que podria “prevaricar”?

—Ell és a la vice-presidència del Consell General del Poder Judicial gràcies a la seua proximitat amb el PP. L'hi ha posat qui tots sabem, i ara llepa la mà de qui li ha donat menjar. Qui ha de defensar la independència dels jutges, com a vice-president del CGPJ que és, ataca el jutge que investiga la causa! És indign-

ne que el senyor De Rosa represente els jutges, per tant. Les seues declaracions són absolutament lamentables i d'una irresponsabilitat plena. Si tinguera vergonya, dimitiria. Les seues declaracions han estat tan desafortunades o més que les del ja ex-ministre Bermejo. La diferència és que els uns dimiteixen i els altres, no.

—**Si el cas va a parar al TSJCV, De Rosa mirarà d'interferir-hi?**

—L'amistat del senyor De Rosa i el president del TSJCV és coneguda, però sempre vull pensar que tothom és responsable amb les funcions que exerceix. Malgrat tot, espere que a la propera reunió del Consell General [divendres passat, per al lector] li diguen de tot. Quedaria clar, si no, que el CGPJ és molt polititzat, tot i que he de dir que el seu president, Carlos Dívar, és ben honest i discret. En canvi, el senyor De Rosa, en tres o quatre mesos que n'és vice-president, no ho ha estat gaire. Es nota que fa no-res era conseller d'un govern que ara investiga Garzón.

—**I us imagineu De la Rúa enviant a presó cap dirigent del PP valencià?**

—No ho sé, no ho sé... Sí que he de dir que el senyor De la Rúa fa massa anys que és en aquesta comunitat i hi ha fet ben poques coses. La major part dels jutges no s'hi senten representats.

—**Us l'imagineu pressionant el jutge que duguera el cas Gürtel ací?**

—Vull confiar en la independència dels jutges.

—**Podria rebre pressions, però?**

—[Silenci llarg.] Deixem-ho estar. Ens endinsaríem, si no, en un terreny que costa de delimitar... L'amistat que De la Rúa ha reconegut que manté amb Camps pense que l'invalida, si la causa arriba a València i ell haguera d'instruir-la.

—**Com evolucionarà tot plegat, senyor Alandete?**

—Cal esperar que s'òbriga el sumari, perquè em fa l'efecte que hi ha d'haver coses d'una certa rellevància. Garzón ha detingut diverses persones, hi ha un mínim de 37 imputats, la xarxa semblava força extensa i afecta dues comunitats molt importants. Cal ser prudent. Tothom té la presumpció d'innocència, però caldrà veure què ens depara la causa.

Victor Maceda

Nepotisme perquè sí

Tant el president de la Diputació de Castelló, Carlos Fabra, com el conseller de Governació valencià, Serafín Castellano, reconeixen haver 'ajudat' amics.

Ni els noms i cognoms dels més de trenta assessors de què disposa —la gran majoria, familiars d'alts càrrecs del PP— no són tan explícits com la veu de l'assessorat, Carlos Fabra, reconeixent tractes de favor a tort i a dret. L'enregistrament, el feia públic la setmana passada la cadena SER, i s'hi sent amb nitidesa Fabra —imputat per

diversos delictes fiscals i per presumpte tràfic d'influències—, que assegura desconèixer la xifra exacta “de gent que he col·locat durant dotze anys”. Ja se sap, “qui guanya les eleccions, col·loca un munt de gent, i amb la cosa de les oposicions sempre pots fer entrar un ajudant o dos”. Sense embuts, Fabra reconeix haver *ajudat* coneguts atorgant-los feines a l'Hospital Provincial, a l'Escola Taurina, a l'Institut de Promoció Ceràmica, al port de Castelló... El president de la Diputació posa exemples planers, com el d'una dona que anhela una plaça en un col·legi de Borriana i per la qual Fabra intercedeix, fent servir els seus contactes a la Conselleria d'Educació. Amb l'admissió garantida, també es garanteix, segons que diu a l'enregistrament, “un vot agraït”. Al remat, i en paraules de Fabra, el seu càrrec li permet de “col·locar infinitat de gent: assessors, secretaris, directors generals, sots-directors, sots-secre-

El president de la Diputació de Castelló, Carlos Fabra, saluda amablement Serafín Castellano, actualment conseller de Governació valencià. La imatge és del 2004.